

Врабчо си търси невѣста.

Въ една гора живѣлъ врабецъ на име Черната опашчица. Тръгналъ той изъ широкия свѣтъ да си търси хубава невѣста, та да си сж lika прилика. Той си мислилъ, че е много хубавъ. Като излѣзалъ отъ гжстата гора, видѣлъ красивата фазанка Златното перо. Той много я харесалъ. Спусналъ се да я цѣлуне. Но тя вдигнала високомѣрно глава, и той я клѣвналъ по пѣстрата шийка. Разпищѣла се Златното перо, надошли гордитѣ фазани и Черната Опашчица побѣгналъ.

Хвѣркалъ, хвѣркалъ, стигналъ въ единъ малкъ градъ. Срещналъ една хубава дама. Това било лястовицата Жълтата човка. Съ весело чуруликане ѝ направилъ Черната опашчица предложение, но . . . Жълтата човка била госпожа, а не госпожица. Тя го и не харесала. Но врабчо много я искалъ и я грабналъ да я отвлече. Но долетѣлъ Острия клонъ, мжжътъ ѝ. Той оскубалъ Врабчо, който силно изплашенъ избѣгалъ.

Ето, че се задала насрѣща му синята рибарка Червеното краче. Черната опашчица бърже се спусналъ къмъ нея и я поискалъ зи жена. Но Червеното краче силно извикала: „На това дребно грозилище да стана жена! За нищо на свѣта!“ Тя го пернала съ клюна тѣй силно, че му се замаяла главата.

Отчаянъ, че нито Златното перо, нито Жълтата човка, нито Червеното краче сж го харесали, Черната опашчица се върналъ въ гората и се оженилъ за скромната врабка Голѣмото шкембе. Тѣ заживѣли щастливо съ много дечица. А Златното перо скоро била опечена и децата сладко я изяли. Жълтата човка, както и Остриятъ клонъ станали жертва на страшния орелъ. Червеното краче пѣкъ трѣбвало да се задоволи, като стои въ тѣсна клетка.

Григоръ Д-ръ Кънчевъ,
ученикъ 1-а кл. Нѣмско у-ще.

Сънливка.

Сънла, сънла — сънливка,
презъ глава се завила,
не иска да знае,
нито пѣкъ да хае,
че пѣтлю кукурига,
и вика стига, стига —

стига толкозъ сънь,
вечъ пролѣтъ е вънь.
Слънчо е изгрѣлъ
и двора залѣлъ
съ слънчеви лжчи,
съ мартенски шегѣ.

Здравка Райчева 1 кл.
Нѣмското у-ще.